

Ο χΩρος 18 σας προσκαλεί την Τρίτη 1 Απριλίου και ώρα 20.00 στα εγκαίνια της έκθεσης με τίτλο: **μητρική Γλώσσα**. Στην έκθεση συμμετέχουν οι καλλιτέχνες: Βασίλης Αλεξάνδρου και Μιχάλης Μιχαηλίδης.
Διάρκεια έκθεσης: 1 - 17 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2014.

Ώρες λειτουργίας:
Τρίτη, Πέμπτη, Παρασκευή: 18.30 – 21.00
Σάββατο: 12.00 – 15.00

Χρυσοστόμου Σμύρνης 18, Θεσσαλονίκη, τ.κ. 54622
τηλ. 6972.855639, email: xoros18@gmail.com, www.choros18.com

Δελτίο τύπου

μητρική Γλώσσα

Ο Βασίλης Αλεξάνδρου και ο Μιχάλης Μιχαηλίδης είναι δύο νέοι καλλιτέχνες, απόφοιτοι -εδώ και λίγες εβδομάδες- του Τμήματος Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών της Σχολής Καλών Τεχνών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Παίρνοντας τα εύσημα από τους καθηγητές τους, άρχισαν ήδη την εικαστική τους πορεία, εξιχνιάζοντας τα στοιχεία ζωής στην πόλη, κυρίως ερμηνεύοντας εκ νέου την παιδεία και τη γλώσσα που δημιουργείται από το γενικό κλίμα αμφισβήτησης.

Αποποιούνται εξ αρχής των ψευδαισθήσεων περί ευδαιμονίας και ισορροπίας της σύγχρονης εποχής. Οι δυο καλλιτέχνες ανακαλύπτουν και καταδεικνύουν τους περιορισμούς, την ευπάθεια και την ακαμψία ενός συστήματος που δεν καταφέρνει να εμπνεύσει τις επερχόμενες γενιές, επαναχρησιμοποιώντας στο έργο τους, τις αξίες, τα σύμβολα και τα αντικείμενα που χειριζόμαστε για να εκπαιδευτούμε και να εκπαιδεύσουμε,

Παρόλο που οι πολύ ριζοσπαστικές πράξεις που δημιουργούν προκλήσεις στο κοινό ξεκίνησαν ήδη από τη δεκαετία του 1950, ως συνέχεια της ορμής του ντανταϊσμού, οι δυο νέοι δεν διστάζουν να εκφραστούν με άδολες, επικεντρωμένες και δυναμικές χειρονομίες. Δεν διστάζουν να διαταράξουν τις παραδόσεις και να αναρωτηθούν τους λόγους για τους οποίους δεν είναι γόνιμο το «σήμερα», διά μέσω της εμποπτείας τους για την τέχνη και τον κοινωνικό-ιστορικό χώρο.

Βασίλης Αλεξάνδρου

Μιχάλης Μιχαηλίδης

Αντικαθιστούν τις παρορμητικές ψευδαισθήσεις με το ανείπωτο χειροπιαστό, μετατρέποντας την πραγματικότητα σε ένα επικίνδυνο αλλά τρυφερό όνειρο, διαταράσσοντας τους γενετήσιους κώδικες και κανόνες της σύγχρονης ελληνικής κοινωνίας.

Η παραδοσιακή ιστορική «γλώσσα» που γαλούχησε ηθικά και πνευματικά τις νεο-ελληνικές γενιές, καθιστώντας ως δεδομένη και αναπόφευκτη τη σημερινή κοινωνική πραγματικότητα, ενδέχεται να γίνει η μητρική γλώσσα πολλών ακόμη εποχών που καταφθάνουν, δημιουργώντας άτομα χωρίς δικαίωμα στην επιλογή της ευτυχίας, τουλάχιστον με τον τρόπο που επιθυμούμε «εμείς» να ερμηνεύουμε.

Και οι δυο είναι σύγχρονοι καλλιτέχνες που πρόκειται να αντιμετωπίσουν τις ενοχές του χτες σαν το αυριανό κληροδότημα. Αντί της ζωγραφικής και όλων αυτών που έχουν εδραιωθεί επί αιώνες, επιλέγουν να χρησιμοποιούν μεταφορικές ή αληθινές εγκαταστάσεις αντικειμένων που εκπέμπουν κάτι σαν κραυγή απελευθέρωσης από το ανυπόφορο και περιοριστικό πλαίσιο της ελάχιστα τεκμηριωμένης κρίσης.

Βασίλης Αλεξάνδρου

Ο Β. Αλεξάνδρου εξελίσσει τα τελευταία χρόνια μια τεχνική που έχει ως βάση τη χαρακτική. Χαράσσει μήτρες και στη συνέχεια συνδυάζει και επεμβαίνει στα τυπώματα. Η χρήση και η επανάχρηση των χαρακτικών έχει τον κεντρικό ρόλο στη δουλειά του. Στις συνεχείς αναζητήσεις του κάθε μορφή γίνεται μια νέα αφετηρία για την δημιουργία διαφορετικών συνθέσεων.

Ο ίδιος αναφέρει: «Στις μήτρες που χαράσσω έχω δημιουργήσει ένα προσωπικό αρχείο εικόνων από το οποίο αντλώ ξανά και ξανά. Οι εικόνες αυτές, παραστατικές αρχικά και αφαιρετικές στη συνέχεια αναπτύσσουν μία προσωπική συμβολιστική. Αποτελούν ένα ιδιότυπο είδος λεξιλογίου, στο οποίο εκφράζονται έννοιες, σκέψεις, εικόνες του συνειδητού και του ασυνειδήτου, του πραγματικού και του φανταστικού κόσμου».

Με τους επιτήδειους χειρισμούς του υλικού του, μετά-χειρίστηκε πράγματα που απορρίπτονται στο αστικό περιβάλλον και τα μετέτρεψε. Καθόρισε τη μεταβολή τους και τα όρισε εκ νέου ως αντικείμενα, με τη χειρονομιακή του παρεμβολή. Δημιουργεί συστήματα σχέσεων, ώστε τα έργα του να αναπτύσσονται στο χώρο σαν μοναδικά αντικείμενα- μήτρες που εσαεί εκτυπώνουν ουτοπικές παραστάσεις και συνδυασμούς, ακυρώνοντας τον πιθανό μαζικό χαρακτήρα της χαρακτικής.

Απομακρύνεται από την αναπαράσταση δημιουργώντας ή μετατρέποντας σε μήτρες ογκώδη αντικείμενα, βιομηχανικής κατασκευής, εκθέτοντας την χαρακτική στο χώρο και τον χρόνο, με μεγάλες ή μικρές ελεύθερες φόρμες.

Βασίλης Αλεξάνδρου

Η ζωγραφική του ανταποκρινόμενη στην χαρακτηριστική διαδικασία μετατρέπει το αντικείμενο χάραξης, από μήτρα μεγάλων διαστάσεων, σε γλυπτό που κατατίθεται με την παραδοξότητα να λειτουργεί στον χώρο. Δημιουργεί ένα εναλλασσόμενο παιχνίδι καθορισμού της μορφής, προτείνοντας ένα νεοσύστατο αντικείμενο με πρωτοτυπία δομής.

Ανάλογα με το που τοποθετούνται οι αποσπασματικές αυτές εικόνες, αποκτούν συμφραζόμενα που διαρκώς ανανεώνονται. Τα τυπώματα αλλά και οι μήτρες των χαρακτηριστικών αποτελούν ουσιαστικά την πρώτη ύλη για έργα που αναπτύσσονται στο χώρο. Μήτρες και πολλαπλά αντίγραφα ενεργοποιούνται σ' ένα σύνολο, προκειμένου να επιτρέψουν στη χαρακτηριστική να «ανοίξει» στο χώρο, να γίνει ουσιαστικά, εγκατάσταση.

Μιχάλης Μιχαηλίδης

Ο Μιχάλης Μιχαηλίδης αφοπλίζει τα αντικείμενα που χρησιμοποιεί από τις έννοιες τους, χωρίς να αποβάλει τη φόρτιση από την προηγούμενη και κατεξοχήν χρήση τους. Θρανία, τραπέζια, πιάτα, το ίδιο και με τις προσωπικότητες: βασιλιάδες, ήρωες, πρωταγωνιστές των αξιών που εκμαυλίστηκαν στη φθηνία της καθημερινότητας.

Δημιουργεί ανένοχες χειρονομίες χωρίς προσποιήσεις, συνδυάζοντας τα πολιτικό-κοινωνικά θέματα που χαρακτήρισαν τον λαό μας. Ήρωες, σημαντικές προσωπικότητες, κοινωνικά διδάγματα που διαμόρφωσαν τις συνειδήσεις ενός λαού τίθενται σε αντιπαράθεση με τις συνήθειες των ίδιων ανθρώπων στα κέντρα νυχτερινής διασκέδασης. Τα δυο μοντέλα –πολιτική και ξεφάντωμα- προδιαγράφουν τις αντιρρήσεις και το σκεπτικό του καλλιτέχνη. Διατηρώντας την παιδικότητα και τους

προεφηβικούς στοχασμούς του, γυρίζει τον χρόνο πίσω, στην άδολη εποχή της διαμόρφωσης του χαρακτήρα μας. Ζωγραφίζει ξανά τα θρανία θεωρώντας τα καμβά που εμφανίστηκε ως μια αρένα ονειροπόλησης προσφερόμενη στη δράση του.

Το θρανίο ήταν και είναι ένα ενεργό πεδίο που περιμένει υπομονετικά το μαθητικό χέρι που θα εκφράσει με αυθορμητισμό το πνεύμα που δεν υποτάσσεται στην ύλη. Δίνοντας ζωή στην υλική υπόσταση της μαθητικής καθημερινότητας μετατρέπει το θρανίο του, από ένα άτεχνο και ψυχρό green screen, σε ένα πνευματικό παιχνίδι που αντιστέκεται στη φθορά και την εξαφάνιση.

Μιχάλης Μιχαηλίδης

Ο ίδιος λέει για τη δουλειά του: «Ξεχνώντας κανόνες και ζωγραφικές ματαιοδοξίες θέλησα να εμπιστευτώ συνειδητά τον απλό (εξωτερικά) αλλά πλούσιο τρόπο των επί ζωγραφισμένων θρανίων και να διακινδυνεύσω πάνω στη σχέση της ζωγραφικής με τα σχολικά συνθήματα. Τα περάσματα με μαρκαδόρους, οι δυναμικές χαράξεις και ο απλοϊκός τρόπος γραφής των μαθητών μου δίνουν τη δυνατότητα μέσα από αυτή τη δουλειά να παρουσιάσω ένα κόσμο με γνησιότητα και ευαισθησία που δεν πρέπει να περνάει απαρατήρητος. Με την ίδια λογική εμπιστεύτηκα και την λαϊκίστικη αλλά πλούσια σε νοήματα γλώσσα των διακοσμητικών πιάτων που άλλοτε κοσμούσανε τα σαλόνια της αστικής τάξης στην Ελλάδα. Χωρίς υπερβολές στους τρόπους που είναι επί ζωγραφισμένα αλλά με μια εμμονή που είναι αρκετή έτσι ώστε να μοιάζουν γνήσια, τα πλαστικά πιάτα έμοιαζαν με πορσελάνες και το παίγνιο του υλικού ήρθε να συμπληρώσει την ιδέα».

Δεν φτιάχνει ήρωες ούτε επικροτεί αντί-ήρωες. Του αρέσει αυτή η ανέμελη τρυφερότητα του έφηβου. Συνεχίζει να ζωγραφίζει τα θρανία της νιότης χωρίς ένοχες και χωρίς την τιμωρική πειθαρχία που καταλήγει στον καθαρισμό των θρανίων μετά το μάθημα. Κάθε φορά μετά τον υποχρεωτικό από τους «δασκάλους», καθαρισμό της επιφάνειας των θρανίων, ο Μ. Μιχαηλίδης θα επανέρχεται, απορρίπτοντας τους προηγούμενους μηχανισμούς της στείρας παιδείας και της κατευθυνόμενης μόρφωσης.

Επιμέλεια έκθεσης: Σταύρος Παναγιωτάκης.

Ώρες λειτουργίας:
Τρίτη, Πέμπτη, Παρασκευή: 18.30 – 21.00
Σάββατο: 12.00 – 15.00

Χρυσοστόμου Σμύρνης 18, Θεσσαλονίκη, τ.κ. 54622
τηλ. 6972.855639, email: xoros18@gmail.com, www.choros18.com

ΧΩΡΟΣ 18
CHOROS 18
[ˈxɔʁos] art stage